

דף לא.

עין משפט ג.

ח"מ סימן קז פעיף א

א. מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהם, וכופין אותם בכך כמו שכופין את אביהם^ז. ומדינא דגמ' אין כופין אותם אלא בהניח קרקעות ולא מטלטלין, אבל אחרי תקנת הגאונים^ק כופין אותם גם בהניח מטלטלין ואפי' במלוה ע"פ, ואפי' קנאם אביהם אחר שלוח ולא כתב דאיקני, שהיורש במקום אביו עומד.

ב. כופין את היתומים לפרוע חוב אביהם גם ממלוה שהיתה לאביהם ביד אחרים בין גבו^ר קרקע בין גבו מעות.

אם ירשו קרקע ומטלטלין, והיורשים רוצים להגבות קרקע והמלוה רוצה מטלטלין, שומעין ליורשים, ש אם לא שכתב לו מפורש בשטר שיכול לגבות ממטלטלין בין בחייו בין במותו.

ג. אם לא ירשו כלום מאביהם, אין חייבים לפרוע חוב אביהם מנכסיהם

ז. רמב"ם פ"א מהלכות מלוה הלכה ח' מכתובות צ"א ע"ב מקטינא דארעא, ושם פ"ו ע"א וכמש"כ בתוס' שם ד"ה פריעת בע"ח מצוה וכ"כ הרא"ש שם.

ק. כ"כ הרא"ש בפ"ק דבב"ק סי' י"ט וכ"כ הר"ן בשם ר"ח, ורשב"א בתשובה ח"א סי' תתקי"ד. ובתשובת הריב"ש סי' שצ"ב.

וכתב הש"ך בס"ק א' דאם נתנו או מכרו הלוח או היתומים המטלטלין שירשו אין גובין מהם בע"ח גם מדינא דגמ' דמתנה כלקוחות, ואין קדימה במטלטלין כמבואר בסי' ק"ד סעיף ג' וכמ"ש הרא"ש בקידושין בפ' האומר פ"ג סי' י"ד. ובסעיף ג' בשו"ע איירי בקרקעות שאפי' מכרם היורש גובה מהם הבע"ח.

ר. כתב הסמ"ע בס"ק ה' דה"ה לא גבו רק הניח שטרי חוב על לווין שלו, הבע"ח מוציא מהיורשים השטרי חוב וגובה מהן, דשטרות נחשבין כמטלטלין. וכתב הש"ך דה"ה שהבעל חוב יכול להוציא מדר' נתן מבעל חוב של בעל חוב שלו גם מטלטלי דיתמי. וכתב בביאורים ס"ק ב' דכתובה אינה גובה ממלוה שחייב היורש בעצמו למוריש.

ש. דלא תיקנו להכריחם ממטלטלי, אלא כשאין להם קרקע, אבל כשיש להם קרקע דינו במקומו עומד שהמטלטלין שלהם שירשו אינם משועבדים לבעל חוב. טור.

וכתב הש"ך בס"ק ד' דאפי' תפס מטלטלין לא מהני כשרוצים היתומים ליתן לבע"ח קרקע. וכתב דכן מוכח מבעל התרומות ודלא כהב"ח בסי' ק"ה סעיף ד' ע"ש.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ואפי' מצוה ה' אין בכך.

ירש קצת נכסים אין צריך לפרוע אלא ממה שירש א'. ואם אמר איני יורש ואיני משלם יבואר בסי' רע"ח אם שומעין לו.

עין משפט ד. חו"מ סימן פו סעיף א

א. לוי שחייב מנה לשמעון, ושמעון חייב מנה לראובן, מוצאים מלוי המנה ונותנים אותו לראובן ב', בין אם נתחייב לוי לשמעון בשעה שלוחה מראובן, בין נתחייב לו אחרי זה ג', ואין חילוק בין מלוה בשטר ד' למלוה בע"פ, אלא כיון ששני הלווים מודים כל אחד למלוה שלו, מוצאים מלוי ונותנים לראובן, ובכל ענין שיתחייב לוי לשמעון ה' בין

ת. כן דעת הרמב"ם בפ"א הלכה ח', וכ"כ רוב הפוסקים.

א. מריב"ש סי' תע"ח.

ב. טור וכרבי נתן בברייתא בכתובות י"ט ע"א ובכמה מקומות בש"ס. והוכיחו התוס' בגיטין ל"ז ע"א ד"ה מדרכי נתן מפלוגתא דאביי ורבא בפסחים ל"א ע"א דהלכה כרבי נתן, וכן פסק הרמב"ם בפ"ב ממלוה הלכה ו'.

ג. כתב הש"ך בס"ק א' דלא כדעת הר"י אור זרוע המובא בהגהות אשרי פרק שור שנגח שמחלק בזה, והביאו הב"י כאן, וכן נראה עיקר וכן פסק המהרש"ל בפ"ד דקמא.

ד. כ"כ בעה"ת בשער נ"א ח"א ס"ה.

ה. בדרך הלואה מרבי נתן עצמו בכתובות י"ט ע"א, ובדרך מקח וממכר מפסחים ל"א ע"א, ובדרך שכירות מקידושין ט"ו ע"א. וכתב בהגהות אשרי פ' ד' וה' דדין דרבי נתן שייך נמי בחוב של הלואה, ובמפקיד ונפקד, ובניזק, ובשכירות ובגזול ונגזל, ואין חילוק אם שניהם הלואה או אחד פקדון והשני שאר חוב ובכל תביעות שבעולם שייך דין זה, וגם בדינא דגרמי לרמב"ן דהוי דאורייתא שייך דינא דרבי נתן, וא"כ אף במוסר מוצאין מדר' נתן. והש"ך הסיק דאפי' דינא דגרמי מדרבנן מוצאין ממנו מדר' נתן כיון שחייב לו מדרבנן וכל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון, אף דהוי קנסא היכא דמצינן לגבות ממנו גובים, ולא מצינו בשום מקום בש"ס ופוסקים לחלק בדר' נתן בחוב שהוא מדרבנן, ש"ך ס"ק ב'.

ובנתיבות בחידושים ס"ק א' הביא מאו"ת שבדבר שנותנים לו בתורת צדקה לא שייך דינא דרבי נתן, ואפי' הגיע ליד הלואה אין המלוה יכול לטרוף מהן, דאין בזה משום שיעבוד נכסים, אבל מ"מ החיוב מוטל עליו לשלם מכל מה שהגיע לידו אם יש בידו יותר מכדי סידור בעל חוב. ועיין עוד בש"ך ס"ק ג' בשם הרמב"ם ממתנות עניים בפ"ו, ועיין בסי'

דרך הלואה, או דרך מקח וממכר, או שכירות. וזהו דין שעבודא דרבי נתן.

הגה: ב. ראובן שיש בידו משכון מהגוי, והגוי חייב לשמעון, י"א^ו שיכול שמעון לפדות המשכון מראובן ונותן לו קרן וריבית שעלה עליו^ז, וגובה את חובו מן המותר במשכון, והכריע הרמ"א דכן נראה דמאחר שאין לגוי לפרוע בענין אחר יש לשמעון כל זכויות הגוי, ואע"פ שיש מי שחולק^ח בזה נראה לדון כן.

דף לא:

עין משפט א.

ח"מ סימן עב סעיף ב

ב ד. המלוה את חבירו על המשכון^ט בין שהלוהו כסף או פירות, בין

צ"ט סעיף ד' בהגה"ה.

ו. תשובת מהרי"ל סי' קפ"ח. והוא שאין לחוש שיבא היזק לראובן מזה. סמ"ע ס"ק ג'.

ז. והש"ך בס"ק ד' כתב דאם הלוהו על שנה ובא לפדות תוך שנה צריך ליתן לו ריבית של כל השנה. וכך הוכיח מסי' ע"ב סעיף מ' ומתשובת הרשב"א שהביא הב"י בסי' ק"ד. ועיין בסי' קצ"ד סעיף ב' בהרמ"א.

ח. והוא הרשב"א בתשובה ח"ז סי' קי"ג.

ט. ממשנה במציעא פ' ע"ב, ורמב"ם פ"י מהלכות שכירות וכת"ק שם. ובין שמשכנו בשעת הלואתו או אח"כ. כ"כ הטור הרי"ף והגאונים, וכתב הר"ן בסוף שבועות הדיינים בשם הרמב"ן בדף מ"ד ע"א דלשיטת הגאונים מה שאמרו אימור דא"ר משכנו שלא בשעת הלואתו וכו' אינו אלא דחיה בעלמא והאמת שאפי' בשעת הלואתו וכן משמע מפ' כל שעה בפסחים דף ל' ע"ב ובפ' השולח נ"ז ע"א.

שמשכנו בשעת הלואתו^א או שלא בשעת הלואתו^ב, הרי הוא שומר שכר^ל על המשכון^מ.

י. והש"ך האריך ופסק דבמשכנו שלא בשעת הלואתו חייב אפי' באונסין. ואם המשכון הוא מהדברים הצריכים כגון כד ומחרישה כמבואר בסי' צ"ו חייב באונסין לכו"ע, כיון שכל זמן שהמשכון תחת ידו של המלוה אינו יכול למוכרו ולא לתבוע חובו כמבואר בסי' צ"ו סעיף כ"ב והוי כאפותיקי מפורש. אבל בדברים שאינו חייב להחזיר ללוה משום השבת העבוט לא הוי רק שומר שכר. ועיי' בנתיבות בחידושים ס"ק י"ד.

כ. ומשכנו שלא בשעת הלואתו רק כשמשכנו ע"פ בי"ד, או ע"י עצמו בזמן שלבי"ד היה רשות למשכנו, כגון אחר זמן הפרעון, או בתוך זמנו והלוה מבזבז נכסיו, דאז לא הוי אלא שומר שכר. ואפי' במקום שחייב באונסין אינו חייב רק כנגד חובו אבל לא ביותר מחובו אבל בזמן שאין רשות לבי"ד למשכנו, והלוה משכן לו מדעתו שלא בשעת הלואתו, הוי כגזלן וחייב באונסין על כל המשכון, כ"כ הש"ך.

ל. כרבה משום פרוטה דר"י דהעוסק במצוה פטור ממצוה, ובאותו רגע שעוסק בהלואה או בשיטוח וניעור של המשכון מצוה קעביד ופטור בשעה זו לתת פרוטה לעני, ומשום כך הוי כשומר שכר כל זמן היות המשכון אצלו, ואפי' אחר שכבר פרעו כמבואר בסעיף מ"ג.

ואפי' אם המלוה נתן רשות ללוה לקחת המשכון לביתו לשוטחו ולנערו בכל עת שיצטרך מ"מ המלוה הוי כשומר שכר. ועיי' בביאורים ובנתיבות בחידושים בס"ק י'. וכתב בפעמוני זהב שלדעת המחבר שהוא כשומר שכר לאו דוקא אם נתן לחבירו משום חן וחסד שפטור משום פרוטה דרב יוסף אלא אפי' נתן המעות בריוח עיסקא דינו כש"ש, והגם שהש"ך בס"ק כ"א הביא שמהר"י בן לב נסתפק בזה לא הסתפק אלא לדעת הרמ"א שיש לו דין שומר חנים אבל לדעת מר"ן אין מקום לספק, וצא וראה מש"כ הרמב"ם בפ"י מהלכות מתנות עניים שמונה מעלות בצדקה ומעלה ראשונה במי שלוה לחבירו ועושה איתו שותפות, ופסקם מר"ן המחבר ביור"ד סי' רמ"ט סעיף ו' וא"כ יש מצוה בנותן לחבירו מעות להסתחר ומחזיק בידו יותר מהלואה גרידא, וא"כ פשוט הוא שגם בנותן לחבירו בעיסקא לריוח דינו במשכון כשומר שכר. ע"ש.

מ. וי"א דהמלוה על המשכון אינו אלא כשומר חנים לענין שאם דמי המשכון יתרים על החוב אין המלוה נותן ללוה היתרה אלא אבד מעותיו ולא יותר. כ"כ הטור בשם רי"ו והרא"ש, והביא דעה זו ברמ"א, ופרוטה דר"י לא שכיח. וע"כ כתב הרמ"א דמספיקא לא מפקינן ממונא מהלוה. ואפי' תפס המלוה מוציאים מידו ואינו יכול לטעון קים לי כהפוסקים כרבה ודלא כשמואל. ודלא כהש"ך שכתב דמהני תפיסה, ועיי' נתיבות ס"ק י"ז דמה ששווה המשכון יותר מהחוב אין להוציא מהמלוה דתפיסה בזה מהני. אבל אם נגנב או אבד בפשיעה לכו"ע הוי כשומר שכר גם על היתרה מעבר לחובו. והש"ך העלה דשלא בשעת הלואה הוי כשומר שכר גם ביתר מחובו, דכיון שקונה המשכון

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ה. לפיכך אבד או נגנב המשכון חייב בדמיו, ואם המשכון היה שוה כדמי החוב אין לו עליו כלום, ואם החוב יותר ישלם לו הלואה ההפרש,¹ ואם המשכון שוויו יותר נותן המלוה ללוה את ההפרש.

מדר' יצחק ויכול לקדש בו אשה בההיא הנאה הוי שומר שכר, ועוד כיון שתופסו על כספו בההיא הנאה הוי שומר שכר. וכתב דאפשר שזו היא דעת הרמ"א שכתב וי"א דהמלוה על המשכון הוי שומר חנינם והיינו בשעת הלואה. ובקצות בס"ק ו' העיר על הש"ך דגם אם קונה אותו מדר' יצחק לקדש בו אשה אינו קונה אלא כנגד מעותיו וכן מבואר להדיא בתשובת מיימוני לספר משפטים סי' נ"ו.

וכתב הסמ"ע בס"ק ט"ו דטעמו של הטור והרא"ש דאף דס"ל דהוי שומר חנינם מ"מ אבד מחובו כנגד המשכון אפי' הלוהו סתם, ואפי' משכנו בשעת הלואה דלא קנהו מדר' יצחק, משום דפסק ר"י וסיעתו כשמואל דאמר אם אמר בשעת הלואה אע"פ שאינו שוה דמי חובו קבלתיו אם אבד המשכון נאבד כל חובו אפי' המשכון קתא דמגלא, וכיון שהלכתא כשמואל אפי' לא אמר כלום בשעת הלואה דקיבלו על אחריותו לפחות בדמי שוויו וע"כ אבד מחובו כנגד המשכון הגם שהוא שומר חנינם ע"ש.

ועוד כתב הסמ"ע דדוקא במשכון של ישראל שהשכינו לטובתו בלא ריבית, אבל אם משכן ישראל לחבירו משכנו של עובד כוכבים ונותן לו ריבית ממנו, נראה פשוט דהו"ל שומר שכר לשלם לו כל דמי המשכון, דהו"ל כאילו הלוה לעובד כוכבים עצמו דאל"כ הרי אסור ליקח הריבית מישראל ע"ש.

ובנתיבות ס"ק ט"ו בחידושים כתב גם במשכון שאין בו דין שומרים כגון בקרקע או בשטרי חוב, או שהיה שמירה בבעלים, או משכון של עכו"ם, או כשהיה ההלואה עיסקא דהוי כשמירה בבעלים דכמו שזה מחוייב לשמור המשכון כמו כן מחוייב זה לשמור חלק הפקדון, בכל הנ"ל איבד המלוה מעותיו מטעמא דשמואל הוי כאילו פירש לו שאם יאבד המשכון יאבד מעותיו. ועוד כתב בס"ק ט"ז דאם נגנב חלק מהמשכון ובהנשאר יש בו כדי חובו גובה חובו ממנו דעל היתרון הוא שומר חנינם, ואם המשכון קרקע אפי' כתוב בשטר לשון מכירה, מ"מ כיון שהמנהג להחזיר כשהחזיר לו המעות לא הוי אלא משכון, ולכן אם נשרף בפשיעה או באונס הדומה לגניבה ונשאר הקרקע אם כתב בשטר שהשכין לו מתהום ארעא ועד רום רקיעא שמשכן לו גם הקרקע גובה חובו מהקרקע, ואם כתב שמשכן לו הבית בלבד אבד מעותיו, דגם במשכון דמקרקעי אבד ג"כ מעותיו.

ג. ואם פירש בשעת ההלואה שמקבל המשכון בכל החוב אפי' אם קיבל קת של המגל תחת אלף זוז אם אבד המשכון אבד הכל. כ"כ הטור כגירסת ר"ח ור"ת. ואם הלואה על

ב' קתות ופירש שמקבל בכל החוב אבד אחד אבד מחצית חובו.

ואם ב' המשכונות שווים שונה, כגון נתן לו במשכון על הלואה של י' זהובים וקתא שוה זהוב אחד ונסכא שוה ג' זהובים, אותם ששה זהובים שאינם מכוסים במשכונות מתחלקים למחצית, ג' זהובים על הקתא וג' זהובים על הנסכא, וע"כ אם אבד הקתא אבד ד' זהובים ואם אבד הנסכא אבד ו' זהובים. והכלל הוא כל המותר שיש מן החוב על המשכונות

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ב ו. נאנס המשכון שנלקח בליסטים מזויין, ישבע המלוה שנאנס וישלם הלוה את חובו במלואו.

עין משפט ב. אר"ח סימן תמא פעיף א
עיינ לעיל דף ל: עין משפט אות ח.

עין משפט ג. אר"ח סימן תמט פעיף א

א. חנות של ישראל ע והסחורה שלו והפועלים פ הנכנסים לשם א"י, החמץ הנמצא שם אחר הפסח אסור בהנאה ז. אבל אם החנות היא

חולקים על המשכונות שיש לו בשווה. נתיבות בחידושים ס"ק י"א.
ס. אפי' פירש שקיבל אחריות אין הכוונה על האונסין רק על גניבה ואבידה דאונסין לא שכח, ודוקא שאין הלוה טוען ברי שלא נאנס אלא אינו יודע דהוי כאיני יודע אם פרעתין, אבל אם הלוה טוען ברי לי שלא נאנס הוי כפרעתין ונשבע הלוה היסת ונפטר, ולדעת הסמ"ע אפי' אין ללוה מיגו דפרעתין כגון הלוואה בשטר, או בתוך זמנו, מ"מ נאמן הלוה בשבועה חמורה ונפטר, ולדעת הש"ך ככה"ג שאין ללוה מיגו נשבע המלוה ונוטל. ובנתיבות כתב דהעיקר כהש"ך.
ואם המלוה טוען החזרתי לך המשכון והלוה מכחישו, הלוה נאמן אפי' אין לו מיגו. ואם ידוע שפשע המלוה, ונחלקו בשוויו של המשכון, הלוה נאמן אפי' בלא מיגו. וביוורש שיש לו שטר ונזכר בו המשכון לא טוענים להם נאנסו ע"מ להגבותם, אלא אינם גובים כמבואר בסעיף נ"ד. נתיבות ס"ק י"ב.

ע. מברייתא בפסחים ל"א ע"ב, וכגירסת רש"י ורב האי גאון, אבל ר"ח גורס להיפך. הכלל הוא שלרש"י ורב האי הולכים בתר בעל החנות אם הוא ישראל חמץ שנמצא שם אחר הפסח אסור בהנאה, ואם הבעלים של החנות עכו"ם חמץ הנמצא שם אחר הפסח מותר, ולר"ח הולכים אחר הפועלים הנכנסים שם דאם הם ישראל חמץ אסור.

פ. היינו המשתדלים במכירת הסחורה ולא הקונים. טור, ולבוש. ודוקא שיש במלאי שבחנות גם פת, שאז יש לתלות שהחמץ מן המלאי, אבל אם אין באותו מלאי פת מותר כשכל הפועלים עכו"ם, ועיינ בב"י ובב"ח, והפר"ח הסכים לדברי הב"י.

צ. הרי"ף והרמב"ם והרא"ש השמיטו דינים אלו ולענין דינא נקטינן כדעת רש"י ורב האי, וכך נראה דעת השו"ע, וכ"כ הפר"ח. כה"ח אות ד'.

אם נמצא חמץ אחר הפסח ולא יודעים אם של ישראל או של עכו"ם מותר בהנאה ואסור באכילה, כ"כ המ"א בס"ק ב'. אבל יש הסוברים דמותר גם באכילה דספק בחמץ שעבר עליו הפסח שזה דרבנן לקולא.

של הא"י והסחורה שלו, והפועלים הנכנסים לשם ישראלים, החמץ הנמצא בחנות אחר הפסח מותר אפי' באכילה וזו דעת רש"י ורב האי גאון, אבל לדעת ר"ח ההיפך.

או"ח סימן תלג סעיף ח

עין משפט ד.ה.

ה. ט. כותל שנשתמש בחוריו בחמץ ונפל ונעשה גל אפי' אינו גבוה ג' טפחים כדי שיחפש הכלב ק א"צ לבדוק ר כיון שיש שם סכנת עקרב ש, דחיישינן אחרי שישלים ה הבדיקה של מצוה יחפש אחר מחט שאבדה לו ויבא לידי סכנה.
 וכל זה בסתמא שיש שם חמץ, אבל בודאי יש שם חמץ, אם אין עליו גובה ג' טפחים צריך להוציאו * משם במרא או בכלי אחר שאין בו סכנה, ואם יש עליו גובה ג"ט מבטלו בלבו .²

ואם נמצא במקום של עוברי דרכים, הולכים אחר הרוב המצויים שם באותו מקום ולא אחר רוב העיר. כה"ח אות ח'.

ק. שהכלב מריח ומחפש עד ג' טפחים.

ר. ומ"מ צריך לבטל בלבו, דשמא יש שם חמץ ויעבור עליו. ט"ז ס"ק ח'.

ש. אפי' ספק סכנת עקרב א"צ לבדוק, ודוקא במקום שמצויים שם עקרבים או נחש ארסי כמו אפעה או כל נחש כעוס שדינם כעקרב. כה"ח אות ס"ד.

ת. דבשעת הבדיקה עצמה אפי' שהוא מחפש אחר מחט ג"כ הוי שלוחי מצוה שאינם ניזוקין ורק אחרי שהשלים המצוה יש חשש שינזק. שהרי הנותן צדקה ע"מ שיחיה בנו הוי צדיק גמור אף שנותן הצדקה להנאתו. מ"א ס"ק ט"ו.

א. ואם לא הוציאו אף שביטלו ומצאו אחרי פסח אסור בהנאה. כה"ח אות ע'.

ב. ואם ביטול זה מן התורה או מדרבנן הב"ח כתב דלרש"י והר"ן אינו אלא מדרבנן כיון שיש עליו גובה ג' טפחים הרי הוא כמבוער, וביטולו רק מדרבנן ולדעת הסמ"ק ועוד גם כאן ביטולו מן התורה.

ונפ"מ אם לא ביטלו עד אחר זמן איסורו שאינו ברשותו יותר כדי לבטלו, אם צריך לפקח עליו הגל ולבערו, דאם ביטולו רק מדרבנן אין עליו שוב חיוב אחרי זמן ביטולו. כה"ח אות ע"א.

ואחרי שבטלו בלבו ועבר עליו פסח מותר בהנאה, כיון שלא עבר עליו "בבל יראה ובל ימצא" שאין לחוש בו להערמה הואיל ונפל עליו מפולת. כה"ח אות ע"ב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ו.ז.

ח"מ סימן רצא סעיף טו

טו. הכספים והדינרים ולשונות של זהב ושל כסף ואבנים טובות, אין להם שמירה אלא בקרקע, ויתן עליהם טפח עפר, או יטמינם בכותל בטפח התחתון הסמוך לקרקע או בטפח הסמוך לקורה. אפילו לא יתנם באמצע עובי הכותל, רק שיכנס טפח בתוכו, אבל לא באמצע הכותל, שמא יחפרו הגנבים ויגנבו. אפילו נעל עליהם כראוי בתיבה, או החביא אותם במקום שאין אדם מכירו ולא מרגיש בו, הרי זה פושע וחייב לשלם.